

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (tretia komora)

z 18. novembra 2020 *

„Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika – Člen personálu vyslaný členským štátom na EUPM v Bosne a Hercegovine – Rozhodnutie o preložení – Zneužitie právomoci – Služobný záujem – Psychické obťažovanie – Sankčný charakter preloženia – Zodpovednosť – Nemajetková ujma“

Vo veci T-271/10 RENV II,

H, v zastúpení: L. Levi, advokátka,

žalobkyňa,

proti

Rade Európskej únie, v zastúpení: A. Vitro a A. de Elera-San Miguel Hurtado, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorej predmetom je v prvom rade návrh založený na článku 263 ZFEÚ na zrušenie jednak rozhodnutia zo 7. apríla 2010, podpísaného vedúcim personálneho útvaru Policajnej misie Európskej únie (EUPM) v Bosne a Hercegovine, ktorým bola žalobkyňa preložená na pracovné miesto *Criminal Justice Adviser – Prosecutor* na regionálny úrad v Banja Luke (Bosna a Hercegovina), a jednak rozhodnutie z 30. apríla 2010, ktoré podpísal vedúci EUPM, uvedený v článku 6 rozhodnutia Rady 2009/906/SZBP z 8. decembra 2009, o policajnej misii Európskej únie (EUPM) v Bosne a Hercegovine (Ú. v. EÚ L 322, 2009, s. 22), ktoré spresňuje operačný dôvod jej preloženia, a v druhom rade návrh založený na článku 268 ZFEÚ na náhradu škody, ktorú údajne utrpela žalobkyňa,

VŠEOBECNÝ SÚD (tretia komora)

v zložení: predseda komory A. M. Collins, sudcovia V. Kreuschitz a Z. Csehi (spravodajca),

tajomník: E. Artemiou, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 1. júla 2020,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: angličtina

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

- 1 Jednotnou akciou Rady 2002/210/SZBP z 11. marca 2002 o Policajnej misii Európskej únie (Ú. v. ES L 70, 2002, s. 1; Mim. vyd. 18/001, s. 278) bola založená Policajná misia Európskej únie (EUPM) s cieľom zabezpečiť nadviazanie na činnosť oddielu medzinárodnej polície Organizácie Spojených národov v Bosne a Hercegovine.
- 2 Činnosť EUPM, ktorá začala 1. januára 2003, bola viackrát predĺžená, najmä rozhodnutím Rady 2009/906/SZBP z 8. decembra 2009 o policajnej misii [EUPM] v [Bosne a Hercegovine] (Ú. v. EÚ L 322, 2009, s. 22).
- 3 Žalobkyňa, H, je talianska sudkyňa, ktorá bola vyslaná na EUPM v Sarajeve (Bosna a Hercegovina) vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Talianska zo 16. októbra 2008, aby od 14. novembra 2008 vykonávala funkciu *Criminal Justice Unit Adviser*.
- 4 Vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Talianska zo 7. apríla a 9. decembra 2009 bolo vyslanie žalobkyne predĺžené do 31. decembra 2009 a potom do 31. decembra 2010 s cieľom vykonávať funkciu *Chief of Legal Office*.
- 5 V nadväznosti na reštrukturalizáciu EUPM, ku ktorej došlo 1. januára 2010, bolo pracovné miesto *Chief of Legal Office*, ktoré zastávala žalobkyňa, zmenené na *Senior Legal Advisor/Legal Counsel*.
- 6 Listom zo 17. marca 2010 žalobkyňa, ako aj jeden z jej kolegov, A, právny poradca EUPM, informovali svojich nadriadených o údajných nezrovnalostiach pri riadení EUPM (ďalej len „list zo 17. marca 2010“). Tento list bol 17. marca 2010 odovzdaný priamemu nadriadenému žalobkyne, riaditeľovi politického oddelenia EUPM. Dňa 26. marca 2010 bol kancelárii vedúceho EUPM zaslaný zoznam údajných nezrovnalostí uvedených v liste zo 17. marca 2010 s cieľom stretnúť sa s ním.
- 7 Rozhodnutím zo 7. apríla 2010, ktoré podpísal vedúci personálneho útvaru EUPM, bola žalobkyňa z „operačných dôvodov“ od 19. apríla 2010 preložená na post *Criminal Justice Adviser – Prosecutor* (ROBL-04) na regionálny úrad v Banja Luke (Bosna a Hercegovina) (ďalej len „rozhodnutie zo 7. apríla 2010“).
- 8 E-mailom z 15. apríla 2010 úradník stáleho zastúpenia Talianskej republiky pri Európskej únii oznámil žalobkyňi, že účinnosť rozhodnutia zo 7. apríla 2010 bola odložená.
- 9 Rozhodnutím z 30. apríla 2010, podpísaným vedúcim EUPM uvedeným v článku 6 rozhodnutia 2009/906, tento vedúci potvrdil rozhodnutie zo 7. apríla 2010. Pri tejto príležitosti spresnil, že on sám prijal rozhodnutie zo 7. apríla 2010 a že operačný dôvod preloženia žalobkyne vyplýval z potreby trestnoprávneho poradenstva na úrade v Banja Luke (ďalej len „rozhodnutie z 30. apríla 2010“).
- 10 Listom z 26. mája 2010 vedúci EUPM vypovedal zmluvu A z dôvodu straty dôvery.
- 11 Dňa 4. júna 2010 podala žalobkyňa na Tribunale amministrativo regionale del Lazio (Krajský správny súd pre Lazio, Taliansko) žalobu, ktorou sa domáhala zrušenia rozhodnutia zo 7. apríla 2010 a náhrady škody, ktorá jej bola údajne spôsobená. Takisto podala na uvedený súd návrh na odklad výkonu rozhodnutia zo 7. apríla 2010.
- 12 Žalobkyňa bola práceneschopná od augusta 2010 až do skončenia jej vyslania na EUPM.
- 13 Dňa 31. decembra 2010 sa skončilo vyslanie žalobkyne na EUPM.

14 Činnosť EUPM bola dokončená v roku 2012.

15 V nadväznosti na sťažnosť A dospel Európsky ombudsman vo svojom rozhodnutí zo 4. júna 2015 k záveru, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu. Ombudsman najmä kritizoval neexistenciu vopred určeného rámca na vybavovanie upozornení o poruchách zo strany oznamovateľov a na zabezpečenie ich ochrany.

Konanie na Všeobecnom súde a Súdnom dvore

16 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 16. júna 2010 podala žalobkyňa na tento súd proti Rade Európskej únie, Európskej komisii a EUPM žalobu o neplatnosť rozhodnutí zo 7. a 30. apríla 2010 (ďalej spoločne len „napadnuté rozhodnutia“).

17 Dňa 17. júna 2010 žalobkyňa tiež podala návrh na nariadenie predbežného opatrenia smerujúce najmä k dosiahnutiu odkladu výkonu napadnutých rozhodnutí. Uznesením z 22. júla 2010, H/Rada a i. (T-271/10 R, neuverejnené, EU:T:2010:315), predseda Všeobecného súdu zamietol tento návrh z dôvodu nedostatku naliehavosti a rozhodol, že o trovách konania sa rozhodne neskôr.

18 Uznesením z 10. júla 2014, H/Rada a i. (T-271/10, neuverejnené, ďalej len „pôvodné uznesenie“, EU:T:2014:702), Všeobecný súd zamietol žalobu ako neprípustnú, keďže dospel k záveru, že nemá právomoc vo veci konať.

19 Žalobkyňa podala odvolanie proti pôvodnému uzneseniu, pričom v podstate tvrdila, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že nemá právomoc rozhodnúť o žalobe.

20 Rozsudkom z 19. júla 2016, H/Rada a i. (C-455/14 P, ďalej len „prvý rozsudok o odvolaní“, EU:C:2016:569), Súdny dvor zrušil pôvodné uznesenie, zamietol žalobu ako neprípustnú vo vzťahu ku Komisii a EUPM, vrátil vec Všeobecnému súdu, aby rozhodol o merite žaloby v rozsahu, v akom táto žaloba smeruje proti Rade, a rozhodol, že o trovách konania sa rozhodne neskôr.

21 Rozsudkom z 11. apríla 2018, H/Rada (T-271/10 RENV, ďalej len „rozsudok po vrátení veci“, EU:T:2018:180), Všeobecný súd zamietol žalobu ako nedôvodnú.

22 Žalobkyňa podala odvolanie proti rozsudku po vrátení veci. Rozsudkom zo 4. decembra 2019, H/Rada (C-413/18 P, neuverejnený, ďalej len „druhý rozsudok o odvolaní“, EU:C:2019:1044), Súdny dvor zrušil rozsudok po vrátení veci, vrátil vec Všeobecnému súdu, aby rozhodol o treťom až piatom žalobnom dôvode návrhu na zrušenie, ako aj o návrhu na náhradu škody, a rozhodol, že o trovách konania sa rozhodne neskôr.

23 Listami z 9. decembra 2019 kancelária Všeobecného súdu vyzvala účastníkov konania, aby v súlade s článkom 217 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu predložili svoje písomné pripomienky týkajúce sa druhého rozsudku o odvolaní v tomto konaní. Žalobkyňa a Rada predložili svoje pripomienky v stanovenej lehote.

24 Rozhodnutím predsedu Všeobecného súdu z 27. februára 2020 bola táto vec pridelená tretej komore.

25 Na návrh sudcu spravodajcu a rozhodnutím predsedu komory z 5. marca 2020 bolo rozhodnuté, že táto vec bude prejednaná prednostne.

26 Listami z 9. marca 2020 kancelária Všeobecného súdu vyzvala účastníkov konania, aby predložili doplňujúce písomné pripomienky v súlade s článkom 217 ods. 3 rokovacieho poriadku. Účastníci konania predložili svoje doplňujúce pripomienky v stanovenej lehote, teda 25. marca 2020.

- 27 Po skončení písomnej časti konania žalobkyňa podala 8. apríla 2020 žiadosť o nariadenie pojednávania.
- 28 Na základe návrhu sudcu spravodajcu Všeobecný súd (tretia komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania a v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania upravených v článku 89 rokovacieho poriadku vyzval účastníkov konania, aby písomne odpovedali na určité otázky, ako aj Radu, aby predložila určitý dokument. Účastníci konania týmto opatreniam na zabezpečenie priebehu konania vyhovel v stanovenej lehote.
- 29 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na ústne otázky, ktoré im Všeobecný súd položil, boli vypočuté na pojednávaní 1. júla 2020.

Návrhy účastníkov konania

- 30 Žalobkyňa vo svojej žalobe navrhuje, aby Všeobecný súd:
- zrušil rozhodnutie zo 7. apríla 2010, a v prípade potreby rozhodnutie z 30. apríla 2010,
 - uložil Rade, Komisii a EUPM povinnosť zaplatiť jej náhradu spôsobenej ujmy, vyčíslenú *ex aequo et bono* na sumu vo výške 30 000 eur,
 - uložil Rade, Komisii a EUPM povinnosť nahradiť trovy konania zvýšené o úrok vo výške 8 %.
- 31 V replike žalobkyňa zmenila svoje návrhy tak, že k celkovej sume náhrady škody požadovanej v žalobe pripočítala sumu vo výške 8 000 eur a upustila od podania žaloby proti EUPM.
- 32 Žalobkyňa vo svojich pripomienkach po prvom vrátení veci upravila svoje návrhy tak, aby žaloba smerovala len proti Rade. Zároveň ich zmenila v tom zmysle, aby sa jednak žaloba netýkala zrušenia napadnutých rozhodnutí, ale len toho, aby sa rozhodlo o ich nezákonnosti, a jednak aby náhrada škody zahŕňala aj ujmu, ktorá vznikla z dôvodu nemožnosti zrušiť napadnuté rozhodnutia. Počas konania po prvom vrátení veci žalobkyňa spresnila, že jej návrhy smerujú v prvom rade k zrušeniu rozhodnutia zo 7. apríla 2010, a v prípade potreby aj k zrušeniu rozhodnutia z 30. apríla 2010, k získaniu náhrady škody, tak ako bola spresnená, a subsidiárne k vyhláseniu nezákonnosti uvedených rozhodnutí len na účely náhrady škody.
- 33 Vo svojich pripomienkach po druhom vrátení veci žalobkyňa zopakovala svoje návrhy smerujúce v prvom rade k zrušeniu napadnutých rozhodnutí a subsidiárne k vyhláseniu nezákonnosti uvedených rozhodnutí len na účely náhrady škody. Okrem toho zopakovala svoj návrh na náhradu vzniknutej škody, ako aj na zaviazanie Rady na náhradu trov konania zvýšených o úrok vo výške 8 %.
- 34 Rada navrhuje, aby Všeobecný súd:
- žalobu zamietol,
 - uložil žalobkyni povinnosť nahradiť trovy konania.

Právne posúdenie

O návrhu na zrušenie

O predmete sporu

- 35 Na podporu svojho návrhu na zrušenie napadnutých rozhodnutí žalobkyňa uviedla v žalobe päť žalobných dôvodov, z ktorých prvý je založený na porušení ustanovení rozhodnutia 2009/906, druhý na nedostatku odôvodnenia, tretí na zneužití právomoci, štvrtý na zjavne nesprávnom posúdení a piaty na psychickom obťažovaní.
- 36 Ako vyplýva z bodu 21 vyššie, Všeobecný súd v rozsudku po vrátení veci zamietol návrh na zrušenie ako nedôvodný v celom rozsahu.
- 37 Druhým rozsudkom o odvolaní Súdny dvor na jednej strane zrušil rozsudok po vrátení veci bez ďalšieho spresnenia (pozri bod 1 výroku). Na druhej strane vrátil vec Všeobecnému súdu, aby tento rozhodol, pokiaľ ide o návrh na zrušenie, o treťom až piatom žalobnom dôvode (pozri bod 2 výroku). V rámci odôvodnenia (druhý rozsudok o odvolaní, body 102 až 117) Súdny dvor v podstate uviedol, že Všeobecný súd porušil zásadu kontradiktórnosti vyplývajúcu z požiadaviek týkajúcich sa práva na spravodlivý proces, keďže odpovede a dokumenty poskytnuté po pojednávaní Radou neboli predmetom kontradiktórnej diskusie v rámci konania pred Všeobecným súdom, a boli rozhodujúce v odôvodnení Všeobecného súdu na účely zamietnutia tretieho až piateho žalobného dôvodu uvedeného v prvostupňovom konaní zo strany tohto súdu.
- 38 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa článku 61 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, uplatniteľného na Všeobecný súd, podľa článku 53 prvého odseku tohto štatútu, ak je odvolanie dôvodné a vec sa vracia Všeobecnému súdu na rozhodnutie vo veci, Všeobecný súd je v právnych otázkach viazaný rozhodnutím Súdneho dvora. V nadväznosti na rozsudok Súdneho dvora o zrušení a vrátení veci Všeobecnému súdu na ďalšie konanie, uvedené konanie sa podľa článku 215 rokovacieho poriadku na Všeobecnom súde začína na základe rozsudku Súdneho dvora a Všeobecný súd musí opätovne rozhodnúť o všetkých žalobných dôvodoch na zrušenie vznesených žalobcom, okrem tých častí výroku, ktoré Súdny dvor nezrušil, ako aj odôvodnení, ktoré tvoria nevyhnutnú podstatu týchto častí, pričom tieto časti nadobudli právoplatnosť (pozri rozsudok z 3. júla 2018, *Keramag Keramische Werke a. i./Komisia*, T-379/10 RENV a T-381/10 RENV, neuverejnený, EU:T:2018:400, bod 26 a citovanú judikatúru).
- 39 Za týchto podmienok, a najmä vzhľadom na znenie bodu 2 výroku druhého rozsudku o odvolaní treba najskôr preskúmať tretí až piaty odvolací dôvod návrhu na zrušenie, a následne prípadne určiť, či sa predmet sporu týka ešte prvých dvoch dôvodov návrhu na zrušenie, ako to tvrdí žalobkyňa v odpovedi na písomnú otázku Všeobecného súdu.

O veci samej

- 40 Na podporu tretieho žalobného dôvodu žalobkyňa v podstate uvádza, že rozhodnutie o jej preložení a „hierarchickej degradácii“ nebolo prijaté v záujme služby a nemalo žiadny iný cieľ, než ju psychicky obťažovať a uraziť ju. Tvrdí, že postup preloženia a hierarchickej degradácie bol teda vykonaný s cieľom dosiahnuť iné ciele ako tie, ktoré stanovil zákon. V tejto súvislosti spresňuje, že neexistovala skutočná potreba obsadiť naliehavo funkciu *Prosecutor* v Banja Luke, že bolo začaté okamžité konanie na prijatie nového *Senior Legal Advisor/Legal Counsel* (predtým *Chief of Legal Office*) v Sarajeve, aby ju nahradil, a že v čase jej preloženia do Banja Luky ešte stále platila výzva na podávanie prihlášok na miesto *Criminal Justice Expert* v Banja Luke. Okrem toho uvádza, že rozhodnutím zo 7. apríla 2010 bola tiež „hierarchicky degradovaná“, keďže funkcia *Criminal Justice Expert* na regionálnom úrade

bola vzhľadom na štruktúru EUPM, ako aj vykonávané úlohy nižšia ako funkcia *Senior Legal Advisor/Legal Counsel*, ktoré zastávala v hlavnom štábe EUPM. Rovnako tvrdí, že preloženie a „hierarchická degradácia“ sú odvetnými opatreniami za zaslanie listu zo 17. marca 2010. Na podporu piateho žalobného dôvodu žalobkyňa uvádza, že rozhodnutie zo 7. apríla 2010 bolo prijaté s cieľom psychicky a profesionálne ju obťažovať, pretože bola nielen preložená bez akéhokoľvek legitímneho dôvodu, ale aj „hierarchicky degradovaná“. Dodáva, že jej preloženie a jej „hierarchickú degradáciu“ sprevádzala séria urážlivých aktov, medzi ktoré patria obmedzenia telefonického prístupu, „veľmi agresívny“ e-mail, ktorý ju vyzval, aby opustila svoju kanceláriu, neodôvodnené ťažkosti so získaním dovolenky alebo jej vylúčenie z hlavných činností EUPM počas jej dočasného vyslania. V replike uvádza dodatočné úkony, ktoré považuje za obťažovanie.

- 41 Rada spochybňuje dôvodnosť argumentácie žalobkyne. Podotýka, že tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého bola z dôvodu svojho preloženia „hierarchicky degradovaná“, nie je dôvodné ani zo skutkového, ani z právneho hľadiska. Preloženie žalobkyne v apríli 2010 zo Sarajeva do Banja Luky nezmenilo ani jej administratívne postavenie, ani vyplácanie jej odmeny a príspevkov. Spresňuje, že žalobkyňa nemala nijaký nárok na určité pracovné miesto v misii a nepredložila žiadny podrobnejší údaj o skutkovom stave, ktorý by umožňoval domnievať sa, že bola z dôvodu jej preloženia hierarchicky degradovaná. Okrem toho Rada tvrdí, že žalobkyňa nepredložila nijaký dôkaz, ktorý by preukazoval, že rozhodnutie o preložení bolo prijaté s jediným alebo hlavným cieľom psychického obťažovania a spôsobenia urážky jej osobe. Okrem toho spochybňuje skutočnosť, že neexistoval objektívny záujem mať *Prosecutor* v Banja Luke a že k preloženiu došlo v čase, keď ešte prebiehalo výberové konanie na miesto *Criminal Justice Expert*. Uvádza tiež, že Všeobecný súd nemôže mať právomoc rozhodnúť o otázke, či pridelenie prokurátora na regionálny úrad v Banja Luke podliehalo operačnej potrebe. Rada uvádza, že neexistuje žiadna skutočnosť, ktorá by preukazovala, že žalobkyňa bola predmetom psychického obťažovania.
- 42 Na úvod treba jednak uviesť, že hoci rozhodnutia prijaté príslušnými orgánmi EUPM týkajúce sa pridelenia ľudských zdrojov tejto misii členskými štátmi a inštitúciami Únie s cieľom uskutočniť činnosti vykonávané na mieste pôsobenia majú operačný aspekt patriaci do spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky (SZBP), tiež predstavujú, dokonca ich samotnou podstatou, tak ako všetky podobné rozhodnutia prijaté inštitúciami Únie v rámci výkonu ich právomocí, akty personálneho manažmentu (prvý rozsudok o odvolaní, bod 54).
- 43 Okrem toho napadnuté rozhodnutia patria do kontextu, v ktorom inštitúcie Únie disponujú širokou mierou voľnej úvahy (prvý rozsudok o odvolaní, bod 69).
- 44 Na druhej strane treba pripomenúť, že v judikatúre v oblasti verejnej služby Únie bola uznaná možnosť odvolávať sa na existenciu psychického obťažovania na podporu návrhov na zrušenie, ktoré nesmerujú proti zamietnutiu žiadosti o pomoc podanej zamestnancom z dôvodu, že sa domnieva, že je obeťou obťažovania, ale smerujú proti iným rozhodnutiam prijatým administratívou (pozri v tomto zmysle rozsudok z 24. februára 2010, Menghi/ENISA, F-2/09, EU:F:2010:12, body 67 a 70 až 72). Keďže zamestnanci vyslaní inštitúciami Únie, ktorých postavenie je upravené služobným poriadkom úradníkov Európskej únie (ďalej len „služobný poriadok“), a zamestnanci vyslaní členskými štátmi, ako je žalobkyňa, podliehajú rovnakým pravidlám, pokiaľ ide o výkon ich funkcií na „mieste pôsobenia“ (pozri v tomto zmysle prvý rozsudok o odvolaní, bod 50), je potrebné uplatniť túto judikatúru analogicky na návrhy smerujúce proti rozhodnutiam vedúceho EUPM, ktorými sa rozhodlo o preložení zamestnanca vyslaného členským štátom.
- 45 Okrem toho z judikatúry vyplýva, že existenciu kontextu psychického obťažovania možno zohľadniť aj v prípade, keď je pôvodca tohto obťažovania takisto signatárom napadnutého rozhodnutia, na účely preukázania, že toto rozhodnutie bolo prijaté s cieľom poškodiť zamestnanca a že v dôsledku toho je toto rozhodnutie postihnuté zneužitím právomoci. Pokiaľ ide o tvrdenie týkajúce sa psychického obťažovania uvádzané na podporu návrhov proti rozhodnutiu o preložení, uvedené rozhodnutie môže

byť postihnuté vadou spočívajúcou v zneužití právomoci, ak bolo prijaté s cieľom poškodiť osobnosť, dôstojnosť alebo fyzickú či psychickú integritu zamestnanca (pozri analogicky rozsudok z 24. februára 2010, Menghi/ENISA, F-2/09, EU:F:2010:12, body 71 a 72).

- 46 V prejednávanej veci treba konštatovať, že to, čo žalobkyňa uvádza ako piaty žalobný dôvod založený na psychickom obťažovaní, predstavuje prinajmenšom sčasti skutkový základ tretieho žalobného dôvodu založeného na zneužití právomoci, v rámci ktorého tvrdí, že vedúci EUPM sa dopustil zneužitia právomoci s jediným cieľom obťažovať a urážať ju.
- 47 Za týchto podmienok je potrebné preskúmať tretí a piaty žalobný dôvod spoločne.
- 48 Podľa ustálenej judikatúry má pojem zneužitie právomoci presne vymedzený rozsah, ktorý odkazuje na to, že správny orgán použije svoje právomoci na iný účel ako na ten, na ktorý mu boli zverené. O zneužitie právomoci pri rozhodnutí ide iba vtedy, keď sa na základe objektívnych, relevantných a súhlasných nepriamych dôkazov zdá, že rozhodnutie bolo prijaté na dosiahnutie iného ako stanoveného cieľa. V tejto súvislosti sa na podporu svojich tvrdení nestačí odvolávať na určité skutočnosti, ale je potrebné poskytnúť dostatočne presné, objektívne a koherentné nepriame dôkazy, ktoré môžu potvrdiť ich pravdivosť alebo aspoň ich pravdepodobnosť, pričom v opačnom prípade nemožno spochybniť vecnú správnosť tvrdenia dotknutej inštitúcie (pozri uznesenie z 19. decembra 2013, da Silva Tenreiro/Komisia, T-32/13 P, EU:T:2013:721, body 31 až 33 a citovanú judikatúru).
- 49 Treba tiež pripomenúť, že judikatúra priznala inštitúciám Únie širokú mieru voľnej úvahy pri organizácii ich služieb podľa úloh, ktoré sú im zverené, a pri prideľovaní zamestnancov, ktorí sú im k dispozícii na účely plnenia týchto úloh, pod podmienkou, že toto prideľovanie sa uskutočňuje v záujme služby a pri dodržaní rovnocennosti pracovných miest (pozri rozsudok z 25. júla 2006, Fries Guggenheim/Cedefop, T-373/04, EU:T:2006:224, bod 67 a citovanú judikatúru). Za týchto okolností sa preskúmanie Všeobecného súdu musí obmedziť na otázku, či dotknutá inštitúcia zostala v medziach, voči ktorým nemožno mať výhrady, a nepoužila svoju právomoc zjavne nesprávnym spôsobom (pozri rozsudok z 25. júla 2006, Fries Guggenheim/Cedefop, T-373/04, EU:T:2006:224, bod 68 a citovanú judikatúru).
- 50 Okrem toho, ak sa o rozhodnutí nerozhodlo, že je v rozpore so záujmom služby, nemôže ísť o zneužitie právomoci (pozri rozsudok zo 7. februára 2007, Clotuche/Komisia, T-339/03, EU:T:2007:36, bod 126 a citovanú judikatúru).
- 51 V prejednávanej veci v rozhodnutí zo 7. apríla 2010 preloženie žalobkyne od 19. apríla 2010 z pracovného miesta *Senior Legal Advisor/Legal Counsel*, ktoré zastávala v hlavnom štábe EUPM v Sarajeve, na miesto *Criminal Justice Adviser – Prosecutor* na regionálny úrad EUPM v Banja Luke bolo odôvodnené „operačnými dôvodmi“. Toto odôvodnenie bolo doplnené v rozhodnutí z 30. apríla 2010, z ktorého vyplýva, že operačný dôvod preloženia žalobkyne bol založený na potrebe mať poradcu prokurátora na úrade v Banja Luke.
- 52 Práve vzhľadom na toto odôvodnenie a vyššie uvedené zásady treba preskúmať, či vedúci EUPM zneužil svoje právomoci preložením žalobkyne v rámci EUPM.
- 53 Žalobkyňa v podstate uvádza tri línie argumentácie, ktoré majú preukázať, že napadnuté rozhodnutia sú postihnuté zneužitím právomoci. Po prvé o jej preložení sa nerozhodlo v záujme služby, po druhé jej preloženie bolo vykonané s cieľom obťažovať ju a po tretie o jej preložení sa rozhodlo v reakcii na výhrady voči riadeniu EUPM, a teda malo sankčnú povahu.
- 54 Najprv treba preskúmať, či argumentácia žalobkyne založená na sankčnej povahe jej preloženia umožňuje konštatovať existenciu zneužitia právomoci.

- 55 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa judikatúry citovanej v bode 45 vyššie rozhodnutie o preložení predstavuje zneužitie právomoci, ak bolo prijaté v kontexte psychického obťažovania a s cieľom poškodiť osobnosť, dôstojnosť alebo fyzickú či psychickú integritu osoby, ktorá je predmetom opatrenia ukladajúceho preloženie. To platí aj pre prípad, keď sa preloženie v skutočnosti rovná sankcii voči žalobkyni za jej kritiku riadenia EUPM. Ak by sa takéto okolnosti preukázali, predstavovali by zneužitie právomoci v rozsahu, v akom by vedúci EUPM využil svoje právomoci na iný účel ako na ten, na ktorý mu boli tieto právomoci zverené, a okrem toho by preloženie nemohlo byť považované za vykonané v záujme služby. Preto je potrebné preskúmať, či rozhodujúcim dôvodom preloženia žalobkyne boli dôvody uvedené v napadnutých rozhodnutiach, ktoré sa týkali záujmu služby, alebo či boli uvedené rozhodnutia prijaté na dosiahnutie iných, a nie legitímnych cieľov, než sú uvádzané ciele.
- 56 V prejednávanej veci treba uviesť, že cieľ sledovaný preložením žalobkyne, a to potreba mať rady prokurátora na regionálnom úrade EUPM v Banja Luke, zodpovedá z formálneho hľadiska misii EUPM, tak ako vyplýva z článku 2 rozhodnutia 2009/906, ktorou je pomoc poskytovaná príslušným represívnym útvarom Bosny a Hercegoviny pri boji proti organizovanému zločinu a korupcii. Treba tiež spresniť, že pracovné miesto v Banja Luke, na ktoré bola žalobkyňa preložená (*Criminal Justice Adviser – Prosecutor*), identifikovaný ako miesto ROBL-04, bolo voľné v čase prijatia rozhodnutia zo 7. apríla 2010 pod označením *Criminal Justice Expert* a podľa výzvy na podávanie prihlášok sa malo obsadiť „čo najskôr“. Okrem toho je nesporné, že kvalifikácia a odborná prax žalobkyne zodpovedali hľadanému profilu. Okrem toho z prihlášky žalobkyne na miesto *Chief of Legal Office* výslovne vyplýva, že žalobkyňa vyhlásila, že je pripravená slúžiť EUPM na inom pracovnom mieste, ako je uvedené v jej prihláške, ako to uvádza Rada.
- 57 Treba však konštatovať, že dôkazy predložené žalobkyňou, ako aj dôkazy uvedené v spise sú dostatočne presné, objektívne a zhodujúce sa na to, aby bolo možné dospieť k záveru, že je pravdepodobné, že napadnuté rozhodnutia boli prijaté z dôvodu iných okolností, než je potreba disponovať službami žalobkyne ako prokurátora v Banja Luke a že vedúci EUPM sledoval jej preložením najmä iný cieľ ako pomoc príslušným represívnym orgánom činným v oblasti boja proti organizovaným trestným činom a korupcii v Bosne a Hercegovine.
- 58 V tejto súvislosti treba po prvé pripomenúť, že listom zo 17. marca 2010 žalobkyňa, ako aj jeden z jej kolegov, A, informovali svojich nadriadených o údajných nezrovnalostiach pri riadení EUPM. Tento list bol 17. marca 2010 odovzdaný nadriadenému žalobkyne, riaditeľovi politického oddelenia EUPM, čo Rada nespochybňuje. Dňa 26. marca 2010 asistentka žalobkyne zaslala zoznam nezrovnalostí, uvedených v liste zo 17. marca 2010, na úrad vedúceho EUPM na účel stretnutia medzi žalobkyňou, A a poslednou uvedenou osobou, čo Rada nespochybňuje. Rozhodnutie zo 7. apríla 2010 bolo teda prijaté iba tri týždne po doručení listu zo 17. marca 2010 nadriadenému žalobkyne a dvanásť dní po zaslaní zoznamu nezrovnalostí vedúcemu EUPM.
- 59 Po druhé treba uviesť, že rozhodnutie zo 7. apríla 2010 bolo prijaté pred začatím vyšetrovania týkajúceho sa otázok, ktoré žalobkyňa a A uviedli v liste zo 17. marca 2010.
- 60 Po tretie zo spisu vyplýva, že stretnutie medzi žalobkyňou, A a vedúcim EUPM bolo naplánované na 14. apríla 2010. Podľa žalobkyne sa toto stretnutie neuskutočnilo, čo Rada nepopiera.
- 61 Po štvrté treba uviesť, že vedúci EUPM rozhodol až 22. apríla 2010, po výmene korešpondencie medzi ním a A, o začatí interného vyšetrovania týkajúceho sa tvrdení, ktoré A uviedla vo svojich e-mailech z 5. a 21. apríla 2010. V tejto súvislosti treba spresniť, že vedúci EUPM v tomto rozhodnutí, ktoré žalobkyňa predložila v prílohe svojich pripomienok k druhému rozsudku v odvolacom konaní, odkázal na zoznam predložený právnym oddelením (*Legal Office*). Je rozumné sa domnievať, že myslel zoznam, ktorý 26. marca 2010 odovzdala asistentka žalobkyne kancelárii vedúceho EUPM (pozri bod 58 vyššie). Okrem toho treba uviesť, že vedúci EUPM v tomto rozhodnutí o začatí vyšetrovania pripomenul znenie svojho listu z 19. apríla 2010, podľa ktorého A vo svojom e-maile z 5. apríla 2010 uviedla vážne

a nepodložené tvrdenia proti vedeniu EUPM. Okrem toho z uvedeného listu z 19. apríla 2010, ktorý predložila Rada v odpovedi na opatrenie na zabezpečenie priebehu konania, vyplýva, že e-mail A z 5. apríla 2010 a neexistencia manažérskej reakcie žalobkyne na uvedený e-mail, ako nadriadenej A, znovu vážne poškodili vzťahy medzi právnym oddelením a administratívnym a podporným oddelením.

- 62 Po piate treba uviesť, že vedúci EUPM rozhodnutím z 30. apríla 2010 potvrdil preloženie žalobkyne do Banja Luky predtým, ako bol známy výsledok interného vyšetrovania uvedeného v bode 61 vyššie a predtým, ako prebehlo osobitné vyšetrovanie týkajúce sa otázok vznesených žalobkyňou a A v liste zo 17. marca 2010.
- 63 Po šieste zo spisu vyplýva, že listom z 26. mája 2010 vedúci EUPM vypovedal zmluvu A z dôvodu straty dôvery. V tejto súvislosti treba spresniť, že ombudsman v nadväznosti na sťažnosť A dospel vo svojom rozhodnutí zo 4. júna 2015 k záveru, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu. Ombudsman kritizoval skutočnosť, že zmluva A bola vypovedaná osem dní po tom, čo A odovzdala list riaditeľovi štábu pre spôsobilosť civilného plánovania a realizácie, ktorý vykonával svoje úlohy v rámci generálneho sekretariátu Rady ako veliteľ civilných operácií EUPM, v súvislosti s údajnými nezrovnalosťami, ku ktorým došlo v rámci EUPM. Okrem toho kritizoval neexistenciu vopred určeného rámca na spracovanie varovaní o poruchách pochádzajúcich od oznamovateľov a zabezpečenia ich ochrany. V tejto súvislosti vyjadril kritiku, pokiaľ ide o skutočnosť, že v predmetnom prípade bolo prešetrovanie vedené na základe *ad hoc*.
- 64 Po siedme dokumenty nachádzajúce sa v spise neumožňujú dospieť k záveru, že ku dňu prijatia rozhodnutia zo 7. apríla 2010 výberové konanie začaté s cieľom obsadiť pracovné miesto *Criminal Justice Expert* nedopadlo úspešne a že rozhodnutie o preložení žalobkyne bolo prijaté v kontexte nedostatku spôsobilých uchádzačov na toto pracovné miesto.
- 65 Z nedatovanej tabuľky predloženej Radou po pojednávaní organizovanom počas konania vedeného po prvom vrátení veci Súdny dvorom totiž vyplýva, že spomedzi dvoch uchádzačov, ktorí sa uchádzali o miesto *Criminal Justice Expert*, spĺňal kritériá len jeden uchádzač s talianskou štátnou príslušnosťou, ale bol vylúčený z dôvodu, že iný uchádzač lepšie zodpovedal požadovanému profilu. Z uvedenej tabuľky však nevyplyva, že existoval iný uchádzač, ktorý by mohol byť považovaný za takého, že spĺňa kritériá na predmetné pracovné miesto. Okrem toho Rada vo svojich pripomienkach k druhému rozsudku o odvolaní uvádza, že žiadny z uchádzačov, ktorí sa zúčastnili výberového konania, nezodpovedal tak ako žalobkyňa na dotknuté pracovné miesto.
- 66 Okrem toho správa z 23. apríla 2010, ktorú vedúci EUPM zaslal veliteľovi civilných operácií EUPM, týkajúca sa výsledku rôznych výziev na podávanie prihlášok pre EUPM, okrem skutočnosti, že bola prijatá po rozhodnutí zo 7. apríla 2010, iba uvádza, že šesť pracovných miest nebolo možné obsadiť a tri boli predmetom predĺženia alebo „iných operačných rozhodnutí“.
- 67 Za týchto podmienok sa nemožno domnievať, na rozdiel od toho, čo tvrdí Rada vo svojich písomnostiach, že výberové konanie nebolo úspešné z dôvodu nedostatku vhodných uchádzačov. V skutočnosti je pravdepodobnejšie sa na základe skutočností uvedených v spise domnievať, že uvedené konanie nedopadlo úspešne, keďže sa rozhodlo o preložení žalobkyne na predmetné pracovné miesto.
- 68 Okolnosti uvedené Radou, teda že pracovné miesto *Criminal Justice Expert* nebolo prioritou pre dvoch uchádzačov na uvedené pracovné miesto a že boli vybraní na iné pracovné miesta v EUPM v súlade s ich preferenciami, nemôžu preukázať, že výberové konanie na uvedené pracovné miesto v čase prijatia rozhodnutia zo 7. apríla 2010 už neprebiehalo. Hoci nemožno na základe dokumentov nachádzajúcich sa v spise poprieť, že dvaja dotknutí uchádzači si nevybrali miesto *Criminal Justice Expert* ako ich prvú prioritu, vzhľadom na neexistenciu dôkazov podporujúcich takéto konštatovanie nie je preukázané, že o prijatí uvedených uchádzačov na iné pracovné miesta sa rozhodlo pred

prijatím rozhodnutia zo 7. apríla 2010. Okrem toho a v každom prípade, pokiaľ ide o uchádzača považovaného za splňajúceho kritériá na pracovné miesto *Criminal Justice Expert*, jeho osobné preferencie nemali byť rozhodujúce na vyvodenie záveru, že v čase preloženia žalobkyne neexistoval vhodný uchádzač na obsadenie tohto pracovného miesta.

- 69 Okrem toho Rada na pojednávaní pripustila, že výberové konanie na miesto *Criminal Justice Expert* nebolo ukončené v čase prijatia rozhodnutia o preložení žalobkyne do Banja Luky. Pokiaľ ide o tvrdenie Rady, že 7. apríla 2010 boli kandidatúry na uvedené pracovné miesto už známe z dôvodu, že posledným dňom na ich podanie bol 23. marec 2010, stačí konštatovať, že zo spisu nevyplýva, že tieto informácie boli oznámené vedúcemu EUPM pred prijatím rozhodnutia zo 7. apríla 2010.
- 70 Nepochybne môže existovať prípad, keď sa preloženie zamestnanca na iné pracovné miesto ukáže ako nevyhnutné skôr, ako je možné čakať na výsledok výberového konania. Rada však neuvedla skutočnosti umožňujúce pochopiť dôvody, pre ktoré vedúci EUPM takto postupoval v prejednávanej veci. Okrem toho vyhlásenie výberového konania na miesto *Criminal Justice Expert* bolo členským štátom zaslané len o niečo viac ako mesiac pred dátumom predmetného rozhodnutia o preložení, teda 2. marca 2010, s lehotou na podanie prihlášok stanovenou na 23. marca 2010. Zo spisu nevyplýva, že by výberové konanie bolo zrušené pred prijatím rozhodnutia zo 7. apríla 2010.
- 71 V prejednávanej veci mal vedúci EUPM pred prípadným prijatím rozhodnutia zo 7. apríla 2010 počkať na formálny výsledok výberového konania začatého na pracovné miesto *Criminal Justice Expert*.
- 72 Po ôsme tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého vedúci EUPM prijal rozhodnutie o jej preložení na akékoľvek iné pracovné miesto v rámci EUPM, je prinajmenšom nepriamo podporené obsahom výmeny e-mailov s riaditeľom politického oddelenia EUPM, ktorý bol jej nadriadeným a vedúcim regionálneho úradu v Banja Luke. Z odpovede uvedeného riaditeľa na e-mail žalobkyne zo 7. apríla 2010 totiž vyplýva, že pracovné miesta dostupné v Bosne a Hercegovine boli v Banja Luke, Mostare a v Tuzle. Okrem toho z odpovede vedúceho regionálneho úradu v Banja Luke na e-mail žalobkyne z 8. apríla 2010 vyplýva, že tento vedúci nepožiadala o vyhľadanie ďalšieho prokurátora a že naliehavo nepotreboval, aby bol tento v Banja Luke prítomný.
- 73 Po deviate treba konštatovať, že preloženie žalobkyne do Banja Luky sa uskutočnilo proti jej vôli. Okrem toho zo spisu nevyplýva, že by mala možnosť predložiť svoje pripomienky pred prijatím rozhodnutia zo 7. apríla 2010.
- 74 Po desiate, hoci preloženie žalobkyne zo Sarajeva do Banja Luky nezmenilo jej administratívne postavenie ani jej odmenu a príspevky, nič to nemení na tom, že toto preloženie, o ktorom sa rozhodlo 7. apríla 2010, formálne od 19. apríla 2010 a v skutočnosti od 26. apríla 2010, a teda v krátkodobom horizonte, na iné miesto, ktoré okrem iného zahŕňalo zmenu úloh, ktoré sa majú vykonať, pričom k tomu došlo bez toho, aby toto rozhodnutie obsahovalo podrobné vysvetlenia, muselo byť žalobkyňou vnímané ako sankcia.
- 75 Tento dojem musela mať žalobkyňa o to viac vzhľadom na skutočnosť, že pracovné miesto, na ktoré bola preložená, sa rovnalo preloženiu z pracovného miesta „senior“ na pracovné miesto „non senior“. Na rozdiel od toho, čo tvrdí Rada, zo spisu vyplýva, že v rámci EUPM existovali miesta na viacerých úrovniach, medzi ktorými boli na jednej strane miesta kvalifikované ako „senior“, ako sú *Senior Legal Advisor/Legal Counsel*, *Senior Criminal Justice Expert* alebo *Senior Economic Crime Expert*, a na druhej strane miesta, ktoré zodpovedajú nižšej úrovni a zahŕňajú menej zodpovednosti, najmä v oblasti riadenia a koordinácie, ako sú *Criminal Justice Expert* alebo *Economic Crime Expert*. Z toho vyplýva, že žalobkyňa mohla skutočne vnímať svoje preradenie z pracovného miesta *Senior Legal Advisor/Legal Counsel* v hlavnom štábe EUPM v Sarajeve, o ktoré sa osobitne uchádzala v čase, keď vykonávala funkciu *Criminal Justice Unit Adviser* tiež v Sarajeve, na miesto *Criminal Justice Adviser – Prosecutor* na regionálnom úrade EUPM v Banja Luke ako preloženie na pracovné miesto nižšej úrovne, ktoré je pre ňu menej zaujímavé z profesionálneho hľadiska, a teda ako sankciu.

- 76 Nakoniec treba uviesť, že každý úradník, ktorý aj pred nadobudnutím účinnosti článku 22a Služobného poriadku oznámil svojim nadriadeným existenciu nezákonnej činnosti alebo porušenia služobných povinností, o ktorých sa dozvedel, ktoré mohli poškodiť finančné záujmy Únie, bol už oprávnený domáhať sa ochrany inštitúcie, v ktorej bol zamestnaný, proti akémukoľvek prípadnému represívnemu konaniu z dôvodu tohto oznámenia, a tiež nemal byť vystavený zaujatému zaobchádzaniu zo strany tejto inštitúcie, ak konal odôvodnene a čestne (rozsudok zo 4. apríla 2019, Rodríguez Prieto/Komisia, T-61/18, EU:T:2019:217, bod 71). Inak to nemôže byť v prípade takého člena personálu EUPM, akým je žalobkyňa, na ktorého sa tieto zásady uplatňujú *mutatis mutandis* (pozri judikatúru citovanú v bode 44 vyššie).
- 77 Za týchto podmienok vyššie uvedené skutočnosti, ich chronológia, ako aj kontext, do ktorého patria, umožňujú domnievať sa, že rozhodujúcim dôvodom na prijatie napadnutých rozhodnutí nebol záujem služby spočívajúci v potrebe disponovať službami žalobkyne v Banja Luke na pracovnom mieste *Criminal Justice Adviser – Prosecutor*, ale skutočnosť, že žalobkyňa spolu s A nahlásila údajné nezrovnalosti, pokiaľ ide o riadenie EUPM. Treba preto konštatovať, že napadnuté rozhodnutia sú postihnuté zneužitím právomoci z dôvodu, že boli prijaté na dosiahnutie iných, a nie legitímnych cieľov, než sú uvádzané ciele, a že vedúci EUPM teda využil svoje právomoci na iný účel ako na ten, na ktorý mu boli tieto právomoci zverené.
- 78 Okolnosť uvádzaná Radou, podľa ktorej vyšetrovanie na základe rozhodnutia riaditeľa štábu pre spôsobilosť civilného plánovania a realizácie v nadväznosti na list A (pozri bod 63 vyššie) neumožnilo odhaliť existenciu nezrovnalostí, nemôže vyvrátiť záver uvedený v bode 77 vyššie. Výsledok tohto vyšetrovania totiž nemá vplyv na otázku, či preloženie žalobkyne súviselo s listom zo 17. marca 2010 a malo sankčnú povahu z dôvodu, že žalobkyňa poukázala na údajné nezrovnalosti pri riadení EUPM. Okrem toho Rada nikdy netvrdila, že žalobkyňa nekonala v dobrej viere, keď zaslala uvedený list svojmu nadriadenému.
- 79 Pokiaľ ide ďalej o to, že Rada uvádza, že žalobkyňa vyhlásila, že je pripravená slúžiť EUPM na inom pracovnom mieste, než na ktoré sa vzťahovala jej prihláška na pracovné miesto *Chief of Legal Office*, stačí uviesť, že takéto vyhlásenie, ktoré skutočne vyplýva zo spisu, nemôže odôvodniť preloženie, o ktorom sa rozhodlo v kontexte oznámenia údajných nezrovnalostí v rámci EUPM. Ani skutočnosť, že žalobkyňa mohla požiadať talianske orgány o ukončenie jej dočasného preloženia, nemôže potvrdiť zákonnosť preloženia. Táto skutočnosť popri tom, že takáto možnosť vzniká až po preložení, nemôže legitimizovať opatrenie preloženia, ktoré má sankčnú, či dokonca zneužívajúcu povahu.
- 80 Ďalej skutočnosť, ktorú uvádza Rada, že pracovné miesto *Chief of Legal Office*, ktoré žalobkyňa zastávala v Sarajeve, bolo od 1. januára 2010 premenované na *Senior Legal Advisor/Legal Counsel* po reštrukturalizácii EUPM, neumožňuje preukázať, že už nepotrebovala jej služby v hlavnom štábe EUPM v Sarajeve alebo že napadnuté rozhodnutia boli prijaté výlučne v záujme služby.
- 81 Okrem toho v rozsahu, v akom Rada v podstate uvádza, že údajná ústna komunikácia medzi žalobkyňou a zástupcom vedúceho EUPM v apríli 2010, uvedená v pripomienkach žalobkyne zo 17. februára 2020, predstavuje nové skutočnosti, a preto sú neprípustné, stačí uviesť, že takéto rozhovory už boli v podstate uvedené v žalobe.
- 82 Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobnému dôvodu založenému na zneužití právomoci sa musí vyhovieť. Preto treba zrušiť napadnuté rozhodnutia bez toho, aby bolo potrebné rozhodnúť o ostatných výhradách uvedených v rámci tretieho a piateho žalobného dôvodu, ako aj o ostatných žalobných dôvodoch žalobkyne.

O návrhu na náhradu škody

O prípustnosti

- 83 Rada bez toho, aby formálne vzniesla námietku neprípustnosti, v duplike tvrdí, že v súvislosti s návrhom na náhradu škody vo výške 8 000 eur formulovaným žalobkyňou prvýkrát v replike a smerujúcim k náhrade majetkovej ujmy, ktorú údajne utrpela tým, že z dôvodu práceneschopnosti nemohla poberať príspevok na služobné cesty, žalobkyňa v tejto súvislosti ani nepožiadala, ani nezískala povolenie rozšíriť rozsah svojej žaloby.
- 84 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že v súlade s článkom 76 písm. e) rokovacieho poriadku je žalobca povinný uviesť svoje návrhy v žalobe. V zásade možno teda prihliadnuť iba na návrhy uvedené v žalobe, ktorou sa začalo konanie, a dôvodnosť žaloby sa musí skúmať výlučne z hľadiska návrhov uvedených v nej (rozsudok z 24. októbra 2018, Epsilon International/Komisia, T-477/16, neuverejnený, EU:T:2018:714, bod 45; pozri takisto v tomto zmysle rozsudky z 8. júla 1965, Krawczynski/Komisia, 83/63, EU:C:1965:70, s. 785, a z 25. septembra 1979, Komisia/Francúzsko, 232/78, EU:C:1979:215, bod 3).
- 85 Článok 84 ods. 1 rokovacieho poriadku umožňuje uvádzanie nových dôvodov len vtedy, ak sú tieto založené na nových právnych a skutkových okolnostiach, ktoré vyšli najavo v priebehu konania. Z judikatúry vyplýva, že táto podmienka sa týka *a fortiori* akejkoľvek zmeny návrhov a že v prípade neexistencie právnych a skutkových okolností uvedených v priebehu písomnej časti konania možno vziať do úvahy iba návrhy uvedené v žalobe (rozsudky z 13. septembra 2013, Berliner Institut für Vergleichende Sozialforschung/Komisia, T-73/08, neuverejnený, EU:T:2013:433, bod 43, a z 24. októbra 2018, Epsilon International/Komisia, T-477/16, neuverejnený, EU:T:2018:714, bod 46).
- 86 Navyše z ustálenej judikatúry vyplýva, že dôvod, ktorý predstavuje rozšírenie dôvodu predtým uvedeného v návrhu, či už priamo alebo nepriamo, a ktorý úzko súvisí s týmto dôvodom, však musí byť vyhlásený za prípustný (pozri rozsudok z 8. novembra 2018, „Pro NGO!“/Komisia, T-454/17, EU:T:2018:755, bod 70 a citovanú judikatúru).
- 87 V prejednávanej veci je nepochybne pravda, ako uvádza Rada, že predmetný návrh na náhradu škody nebol v žalobe formulovaný. Majetková ujma, ktorú žalobkyňa údajne utrpela, však patrí do skutkového kontextu, ktorý nastal po podaní žaloby, teda 16. júna 2010, pričom podľa žalobkyne vykazuje súvislosť s psychickým obťažovaním, ktoré žalobkyňa údajne utrpela v rámci EUPM a ktoré je uvedené v žalobe. Na jednej strane žalobkyňa odkazuje na lekárske potvrdenia, ktoré pochádzajú z obdobia po podaní žaloby, aby preukázala, že od augusta 2010 bola práceneschopná, a to až do skončenia jej vyslania na EUPM, a že táto práceneschopnosť sa musí pripísať obdobiam obťažovania, ktorým v rámci EUPM trpela. Na druhej strane sa opiera o e-maily z februára a marca 2011, aby preukázala, že nemohla získať časť príspevku na služobné cesty za rok 2010 z dôvodu svojej neprítomnosti v práci spojenej s jej práceneschopnosťou. Tieto skutočnosti vyšli najavo počas písomnej časti konania vo veci T-271/10 medzi podaním žaloby a replikou a žalobkyňa ich uviedla v replike, v ktorej bol predmetný návrh na náhradu škody tiež uvedený.
- 88 Za týchto podmienok by bolo v rozpore s riadnym výkonom spravodlivosti a s požiadavkou hospodárnosti konania nútiť žalobkyňu, aby podala novú žalobu, pokiaľ ide o návrh na náhradu škody, ktorá má nahradiť majetkovú ujmu, ktorú údajne utrpela z dôvodu jej údajného psychického obťažovania. Tento návrh je preto prípustný.
- 89 Okrem toho v rozsahu, v akom Rada uvádza, že niektoré okolnosti uvedené v pripomienkach žalobkyne k druhému rozsudku o odvolaní sú nové, a teda neprípustné, treba uviesť, že v bode, ktorý Rada uviedla, žalobkyňa v podstate uvádza tvrdenie založené na uznesení talianskeho súdu z 21. januára 2020 a snaží sa preukázať existenciu nemajetkovej ujmy v podstate na jej profesijnej dobrej povesti

spôsobenej napadnutými rozhodnutiami. Na tento účel predkladá predmetné rozhodnutie, ktoré na základe jej sťažnosti nariaďuje trestné stíhanie voči autorovi článku, ktorý bol uverejnený v apríli 2011. Predkladá tiež uvedený článok, ktorý sa podľa nej týka skutkových okolností prejednávanej veci a je voči nej hanlivý.

- 90 Podľa článku 85 ods. 3 rokovacieho poriadku hlavní účastníci konania môžu výnimočne predložiť dôkazy alebo označiť dôkazy, ktoré navrhujú vykonať, aj pred skončením ústnej časti konania alebo pred rozhodnutím Všeobecného súdu, že vec prejedná bez ústnej časti konania, za predpokladu, že omeškanie s ich predložením je odôvodnené. Tieto zásady sú uplatniteľné počas tohto konania po zrušení a vrátení veci, keďže toto konanie predstavuje čiastočné predĺženie toho istého sporu, ktorý sa začal podaním žaloby (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. decembra 2018, Kakol/Komisia, T-641/16 RENV a T-137/17, neuvverejnený, EU:T:2018:958, bod 70).
- 91 V prejednávanej veci je nesporné, že uznesenie predložené žalobkyňou v prílohe jej pripomienok zo 17. februára 2020 nemohlo byť predložené skôr, keďže toto uznesenie je z januára 2020. Vzhľadom na nedávnu povahu tohto uznesenia je jeho predloženie prípustné (pozri v tomto zmysle rozsudok z 23. apríla 2018, Verein Deutsche Sprache/Komisia, T-468/16, neuvverejnený, EU:T:2018:207, bod 20).
- 92 Naopak, pokiaľ ide o článok uverejnený v apríli 2011, žalobkyňa neuvádza osobitné okolnosti odôvodňujúce jeho predloženie v prílohe jej pripomienok k druhému rozsudku o odvolaní, a teda niekoľko rokov po uverejnení uvedeného článku. Za týchto okolností musí byť tento dôkaz vyhlásený za neprípustný.

O veci samej

- 93 Žalobkyňa tvrdí, že nezákonné konanie EUPM jej spôsobilo ujmu. Na jednej strane utrpela nemajetkovú ujmu vyplývajúcu zo škody spôsobenej jej preložením a „hierarchickou degradáciou“ na jej zdraví, integrite, dôstojnosti a odbornej povesti. Na druhej strane jej vznikla nemajetková ujma z dôvodu obťažovania, ktorému musela čeliť v rámci EUPM. V tomto kontexte sa odvoláva na ujmu na svojom zdraví. Domnieva sa, že výška náhrady škody musí byť ohodnotená *ex aequo et bono* a dosahuje sumu 30 000 eur. Spresňuje, že priznanie náhrady škody zostáva jediným spôsobom nápravy nezákonnosti napadnutých rozhodnutí. Okrem toho sa v replike domáha náhrady škody spôsobenej tým, že z dôvodu práceneschopnosti nemohla poberať príspevok na služobné cesty. Táto škoda predstavuje 8 000 eur.
- 94 Rada poznamenáva, že žaloba neobsahuje žiadnu skutkovú okolnosť týkajúcu sa existencie ujmy spôsobenej na integrite žalobkyne. Pokiaľ ide o existenciu ujmy spôsobenej na jej zdravotnom stave, uvádza, že žalobkyňa nepreukázala, že medzi jej preložením a jej zdravotným stavom existovala príčinná súvislosť. Okrem toho tvrdí, že žalobkyňa uviedla v replike nové skutočnosti, ktoré sa zakladajú na udalostiach, ku ktorým došlo po jej preložení, a preto nemôžu slúžiť na preukázanie nevyhnutnej príčinnej súvislosti s napadnutými rozhodnutiami. Pokiaľ ide o návrh na náhradu škody vo výške 8 000 eur, tvrdí, že žalobkyňa nepreukázala priamu a určitú príčinnú súvislosť medzi uvedenou škodou a rozhodnutím o preložení. Dodáva, že výška príspevkov za služobnú cestu sa nezmenila s preložením žalobkyne do Banja Luky. Okrem toho spochybňuje skutočnosť, že neexistencia potrebného účinku prípadného zrušenia napadnutých rozhodnutí by mala za následok vznik práva na dodatočnú náhradu škody.
- 95 Na úvod treba uviesť, že návrh žalobkyne na náhradu škody spočíva v režime mimozmluvnej zodpovednosti Únie z dôvodu údajného protiprávneho konania jej inštitúcií.
- 96 Podľa ustálenej judikatúry vznik mimozmluvnej zodpovednosti Únie v zmysle článku 340 druhého odseku ZFEÚ podlieha splneniu súboru podmienok, a to existencii dostatočne závažného porušenia právnej normy, ktorej cieľom je priznať práva jednotlivcom, existencii škody a existencii príčinnej

súvislosti medzi porušením povinnosti prislúchajúcej autorovi aktu a škodou, ktorú utrpeli poškodené osoby (pozri rozsudok z 10. septembra 2019, HTTS/Rada, C-123/18 P, EU:C:2019:694, bod 32 a citovanú judikatúru).

- 97 V prejednávanej veci po prvé, pokiaľ ide o návrh žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej jej preložením, treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry, ak sú návrhy na náhradu škody založené na protiprávnosti zrušeného aktu, zrušenie vyhlásené Všeobecným súdom predstavuje samo osebe primeranú a v zásade dostatočnú náhradu celej nemajetkovej ujmy, ktorá mohla žalobcovi vzniknúť (pozri rozsudok z 18. septembra 2015, Wahlström/Frontex, T-653/13 P, EU:T:2015:652, bod 82 a citovanú judikatúru).
- 98 Všeobecný súd však rozhodol, že ak je zrušenie aktu úplne zbavené potrebného účinku, nemôže predstavovať samo osebe primeranú a dostatočnú náhradu akejkolvek nemajetkovej ujmy spôsobenej zrušeným aktom (rozsudok z 18. septembra 2015, Wahlström/Frontex, T-653/13 P, EU:T:2015:652, bod 83).
- 99 Keďže však v prejednávanej veci bolo vyslanie žalobkyne ukončené koncom roka 2010 a mandát EUPM uplynul v roku 2012, zrušenie napadnutých rozhodnutí bude zbavené akéhokoľvek potrebného účinku a nepredstavuje primeranú a dostatočnú náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá žalobkyni vznikla.
- 100 Treba teda určiť, či protiprávnosť napadnutých rozhodnutí, ako bola konštatovaná v bodoch 48 až 82 vyššie, zodpovedá dostatočne závažnému porušeniu právnej normy, ktorej cieľom je priznať práva jednotlivcom, a či žalobkyňa preukázala existenciu ujmy v súvislosti s touto protiprávnosťou.
- 101 Pokiaľ ide o podmienku týkajúcu sa existencie protiprávneho konania, treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry konštatovanie protiprávnosti právneho aktu nepostačuje, akokoľvek by bola táto protiprávnosť poľutovaniahodná, na prijatie záveru, že podmienka vzniku mimozmluvnej zodpovednosti Únie spočívajúca v protiprávnosti konania vytýkaného inštitúciám je splnená (pozri rozsudok z 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Rada, T-384/11, EU:T:2014:986, bod 50 a citovanú judikatúru). Táto podmienka vyžaduje dostatočne závažné porušenie právnej normy, ktorej cieľom je priznať práva jednotlivcom. Takéto porušenie je preukázané vtedy, ak zahŕňa zjavné a závažné prekročenie hraníc vlastnej voľnej úvahy zo strany dotknutej inštitúcie, pričom prvky, ktoré treba v tejto súvislosti zohľadniť, sú najmä stupeň jasnosti a presnosti porušenej normy, ako aj rozsah miery voľnej úvahy, ktorý porušená norma ponecháva orgánu Únie (pozri rozsudok z 30. mája 2017, Safa Nicu Sepahan/Rada, C-45/15 P, EU:C:2017:402, body 29 a 30 a citovanú judikatúru).
- 102 V prejednávanej veci je preukázané, že napadnuté rozhodnutia sú postihnuté zneužitím právomoci z dôvodu, že boli prijaté na dosiahnutie iných, a nie legitímnych cieľov, než sú uvádzané ciele, teda na účely sankcionovania žalobkyne za to, že s jednou z jej kolegyň oznámila údajné nezrovnalosti týkajúce sa riadenia EUPM.
- 103 Takáto protiprávnosť, ku ktorej došlo v kontexte, v ktorom inštitúcie Únie disponujú širokou mierou voľnej úvahy, a preskúmanie vykonávané Všeobecným súdom je obmedzené (pozri body 43 a 49 vyššie), treba považovať za osobitne závažné a predstavujúce dostatočne závažné porušenie spôsobilé založiť zodpovednosť Únie.
- 104 V každom prípade v prejednávanej veci samotné konštatovanie nezákonnosti postačuje na to, aby sa prvá z troch podmienok nevyhnutných na vznik zodpovednosti Únie za škodu spôsobenú členovi personálu vyslanému členským štátom považovala za splnenú.
- 105 Okrem toho spory v oblasti verejnej služby podľa článku 270 ZFEÚ a článkov 90 a 91 služobného poriadku vrátane tých, ktoré sa týkajú náhrady škody spôsobenej úradníkovi alebo zamestnancovi, podliehajú pravidlám, ktoré sú osobitné a špeciálne vo vzťahu k pravidlám vyplývajúcim zo všeobecných zásad, ktorými sa riadi mimozmluvná zodpovednosť Únie v rámci článku 268 ZFEÚ

a článku 340 druhého odseku ZFEÚ. Najmä zo služobného poriadku vyplýva, že na rozdiel od akéhokoľvek iného jednotlivca je úradník alebo zamestnanec Únie spojený s inštitúciou alebo orgánom, ktorému podlieha, pracovnoprávnym pomerom, v rámci ktorého existuje rovnováha osobitných vzájomných práv a povinností, ktorá sa prejavuje v podobe povinnosti starostlivosti inštitúcie voči dotknutej osobe (pozri rozsudok zo 16. decembra 2010, Komisia/Petrilli, T-143/09 P, EU:T:2010:531, bod 46 a citovanú judikaturu). Z toho vyplýva, že na to, aby sa prvá z troch podmienok nevyhnutných na vznik zodpovednosti Únie za škody spôsobené jej úradníkom a zamestnancom porušením práva Únie v oblasti verejnej služby považovala za splnenú, stačí samotné zistenie protiprávnosti (rozsudok z 12. júla 2011, Komisia/Q, T-80/09 P, EU:T:2011:347, bod 45). Z dôvodov uvedených v bode 44 vyššie sa tieto zásady uplatnia *mutatis mutandis* v takom prípade, o aký ide v prejednávanej veci.

- 106 Z toho vyplýva, že v druhom rade treba preskúmať, či zistená protiprávnosť spôsobila žalobkyni skutočnú a určitú nemajetkovú ujmu, pričom sa treba v tejto súvislosti uistiť, že táto škoda je priamym dôsledkom tejto protiprávnosti (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 4. apríla 2017, Ombudsman/Staelen, C-337/15 P, EU:C:2017:256, bod 127 a citovanú judikaturu). V tejto súvislosti treba spresniť, že hoci predloženie návrhu na vykonanie dôkazu nie je nevyhnutne považované za podmienku uznania nemajetkovej ujmy, prinajmenšom žalobcovi prináleží preukázať, že konanie vytykané dotknutej inštitúcii jej mohlo spôsobiť takú ujmu (rozsudok zo 16. júla 2009, SELEX Sistemi Integrati/Komisia, C-481/07 P, neuvádzaný, EU:C:2009:461, bod 38).
- 107 Žalobkyňa tvrdí, že utrpela nemajetkovú ujmu vyplývajúcu zo škody spôsobenej jej preložením, a to na jej zdraví, integrite, dôstojnosti a odbornej povesti. Odvoláva sa tiež na pocity nespravodlivosti a úzkosti vyvolané nevyhnutnosťou využiť súdnu cestu na účely získania uznania svojich práv. Okrem toho pripomína, že jej preloženie a „hierarchická degradácia“ boli priamym dôsledkom jej oznámenia o údajných nedostatkoch v rámci EUPM.
- 108 V tejto súvislosti treba konštatovať, že preloženie z pracovného miesta „senior“ na pracovné miesto „non senior“, ku ktorému došlo v kontexte oznámenia údajných nedostatkov a ktoré bolo vyhlásené za protiprávne z dôvodu, že je postihnuté zneužitím právomoci, môže u dotknutej osoby vyvolať najmä pocity poškodenia integrity a dôstojnosti, nespravodlivosti, ako aj úzkosť, čím vzniká nemajetková ujma, ktorá vedie k náhrade škody. Okrem toho takáto ujma má priamu súvislosť s nezákonnosťou, ktorou sú postihnuté napadnuté rozhodnutia, a táto nezákonnosť predstavuje rozhodujúcu príčinu takejto ujmy. Toto konštatovanie je okrem toho potvrdené lekársym potvrdením z 23. augusta 2010 predloženým žalobkyňou, z ktorého najmä vyplýva, že jej preradenie a okolnosti, ktoré boli s ním spojené, mali vplyv na jej psychické zdravie.
- 109 Vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci treba preto konštatovať, že priznanie sumy 30 000 eur, ohodnotenej *ex æquo et bono*, predstavuje primeranú náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú žalobkyňa utrpela z dôvodu jej preradenia do Banja Luky napadnutými rozhodnutiami.
- 110 V druhom rade, pokiaľ ide o návrh žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy vyplývajúcej z jej psychického obťažovania, okrem preloženia a „hierarchickej degradácie“ stanovených napadnutými rozhodnutiami, odkazuje na iné akty, či už predchádzajúce, alebo neskoršie ako uvedené rozhodnutia. Žalobkyňa uvádza ako nepriamy dôkaz o kontexte obťažovania, ktorý predchádzal napadnutým rozhodnutiam, jej vylúčenie z hlavných činností EUPM počas jej vyslania a ako nepriame dôkazy nasledujúce po týchto rozhodnutiach, obmedzenia telefonického prístupu do hlavného štábu EUPM, „veľmi agresívny“ e-mail, ktorý ju vyzýva, aby opustila svoju kanceláriu, a neodôvodnené ťažkosti získať pracovné voľno. V replike uvádza dodatočné akty, ktoré považuje za obťažovanie, ako sú čiastočné zrušenie služobnej cesty, zníženie jej zostávajúcej dovolenky, jej vylúčenie z koordinačnej rady medzi mužmi a ženami, a nepredloženie jej funkcie predsedníčky rozhodcovského súdu.

- 111 V situácii, keď prijatie napadnutých rozhodnutí možno samo osebe kvalifikovať ako psychické obťažovanie, stačí konštatovať, že primeraná náhrada celkovej nemajetkovej ujmy, ktorú žalobkyňa utrpela z dôvodu jej preradenia do Banja Luky prostredníctvom napadnutých rozhodnutí, už bola priznaná (pozri body 97 až 109 vyššie). V tomto rámci boli tiež zohľadnené negatívne účinky uvedených rozhodnutí na duševné zdravie žalobkyne. Ostatné okolnosti uvádzané žalobkyňou neumožňujú na základe predložených dôkazov preukázať, že napadnuté rozhodnutia boli súčasťou série aktov psychického obťažovania. Za týchto podmienok nemožno priznať dodatočnú náhradu nemajetkovej ujmy vyplývajúcej z psychického obťažovania žalobkyne.
- 112 V treťom rade, pokiaľ ide o návrh na náhradu majetkovej ujmy vo výške 8 000 eur, ktorú údajne utrpela žalobkyňa z dôvodu, že pre práceneschopnosť vyplývajúcu z psychického obťažovania nemohla poberať príspevok na služobné cesty, treba konštatovať, že z tohto dôvodu nemožno vyvodiť mimozmluvnú zodpovednosť Rady.
- 113 Tvrdenia predložené žalobkyňou totiž nie sú dostatočne presné a jasné na to, aby bolo možné konštatovať, že podmienky, ktorým podlieha vznik mimozmluvnej zodpovednosti, sú v prejednávanej veci splnené. Presnejšie, dôkazy predložené žalobkyňou neumožňujú preukázať existenciu príčinnej súvislosti medzi jej údajným psychickým obťažovaním a zdravotnými problémami, ktoré spôsobili práceneschopnosť, ku ktorej došlo v období, počas ktorého jej nebol priznaný príspevok na služobné cesty. V rozsahu, v akom žalobkyňa odkazuje na lekárske potvrdenie, treba konštatovať, že hoci sa v ňom zdôrazňuje existencia „depresívneho problému“ u žalobkyne spôsobeného psychickým obťažovaním na pracovisku, neumožňuje preukázať, že uvedená porucha vyplýva z psychického obťažovania, keďže pri prijatí záveru o existencii takého obťažovania sa autor osvedčenia nevyhnutne opieral výlučne o opis jej pracovných podmienok v rámci EUPM, ktorý mu žalobkyňa predstavila (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 17. septembra 2014, CQ/Parlament, F-12/13, EU:F:2014:214, bod 127 a citovanú judikatúru). Okrem toho, ako už bolo konštatované v bode 111 vyššie, žalobkyňa nepreukázala existenciu okolností, ktoré by bolo možné považovať za preukazujúce kontext psychického obťažovania. Okrem toho žalobkyňa uvádza, že odmietla podpísať vyhlásenie o nepretržitosti výkonu služby počas jej dočasného vyslania, čím sa vzdala príspevku na služobné cesty, čím však nepreukázala, že počas jej práceneschopnosti nemohla poberať predmetný príspevok.
- 114 Z vyššie uvedeného vyplýva, že návrhu na náhradu škody treba vyhovieť v rozsahu, v akom sa týka náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej napadnutými rozhodnutiami, a v zostávajúcej časti ho zamietnuť.

O návrhoch na opatrenia na zabezpečenie priebehu konania

- 115 Žalobkyňa navrhla prijatie opatrení na zabezpečenie priebehu konania podľa článku 64 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu z 2. mája 1991. Týmito žiadosťami sa žalobkyňa zamerala na predloženie listu, ktorý údajne adresoval veliteľ civilných operácií EUPM talianskym orgánom, ktorý sa týkal jej neospravedlnenej neprítomnosti v EUPM, ako aj predloženia dokumentov týkajúcich sa politiky EUPM v oblasti vakcinácie, ktorá platila v novembri 2009.
- 116 Keďže tieto žiadosti neobsahujú nijaký relevantný údaj umožňujúci posúdiť ich užitočnosť na účel riešenia tohto sporu, treba ich zamietnuť.

O trovách

- 117 V súlade s článkom 219 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu v rozhodnutiach Všeobecného súdu vydaných po zrušení a vrátení veci Všeobecný súd rozhodne jednak o trovách konania na Všeobecnom súde a jednak o trovách odvolacieho konania na Súdnom dvore. Keďže v druhom rozsudku o odvolaní Súdny dvor zrušil rozsudok po vrátení veci a rozhodol, že o trovách konania sa rozhodne neskôr,

prináleží Všeobecnému súdu, aby v tomto rozsudku rozhodol o všetkých trovách konania súvisiacich s konaniami začatými pred ním, vrátane konania o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia a konania po prvom vrátení veci, ako aj o trovách odvolacieho konania vo veciach C-455/14 P a C-413/18 P.

- 118 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, má povinnosť nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.
- 119 Podľa článku 134 ods. 3 rokovacieho poriadku, ak mali účastníci konania úspech len v časti predmetu konania, každý z nich znáša svoje vlastné trovy konania. Ak sa to však zdá oprávnené vzhľadom na okolnosti prípadu, Všeobecný súd môže rozhodnúť, že účastník konania znáša vlastné trovy konania a je povinný nahradiť časť trov konania druhého účastníka. Ak si to vyžaduje spravodlivé zaobchádzanie, v zmysle článku 135 ods. 1 rokovacieho poriadku však Všeobecný súd môže výnimočne rozhodnúť, že účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, znáša svoje vlastné trovy konania a je povinný nahradiť iba časť trov konania druhého účastníka konania, resp. vôbec mu nemusí uložiť povinnosť nahradiť trovy konania.
- 120 V prejednávanej veci vzhľadom na všetky okolnosti veci, a najmä na skutočnosť, že Rada nemala vo viacerých stupňoch úspech v podstatnej časti svojich návrhov, je opodstatnené rozhodnúť tak, že Rada znáša svoje vlastné trovy a je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vznikli žalobkyni, a to v tomto konaní, ako aj v konaniach vo veciach T-271/10, T-271/10 R, T-271/10 RENV, C-455/14 P a C-413/18 P. Pokiaľ ide o návrh žalobkyne smerujúci k tomu, aby boli trovy konania zvýšené o úrok vo výške 8 %, stačí konštatovať, že taký návrh je predčasný a mal by byť prípadne prejednaný v rámci konania týkajúceho sa vyčíslenia trov konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (tretia komora)

rozhodol takto:

- 1. Rozhodnutie zo 7. apríla 2010, podpísané vedúcim personálneho útvaru Policajnej misie Európskej únie (EUPM) v Bosne a Hercegovine, ktorým bola H preložená na pracovné miesto *Criminal Justice Adviser – Prosecutor* na regionálny úrad v Banja Luke (Bosna a Hercegovina), a rozhodnutie z 30. apríla 2010, ktoré podpísal vedúci EUPM, uvedený v článku 6 rozhodnutia Rady 2009/906/SZBP z 8. decembra 2009 o policajnej misii Európskej únie (EUPM) v Bosne a Hercegovine, ktoré spresňuje operačný dôvod jej preloženia, sa zrušujú.**
- 2. Rada Európskej únie je povinná zaplatiť H sumu vo výške 30 000 eur.**
- 3. V zostávajúcej časti sa žaloba zamieta.**
- 4. Rada znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania vynaložené H v tejto veci, ako aj vo veciach T-271/10, T-271/10 R, T-271/10 RENV, C-455/14 P a C-413/18 P.**

Collins

Kreuschitz

Csehi

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 18. novembra 2020.